

[Vesterager.]

selv om vi nu i to Aar har haft en betydelig Stigning, saa er der adskillige Stigninger paa Trapperne i Anledning af de Lovforslag, som nu er vedtaget, og jeg mener, det er nødvendigt at tage mere Hensyn til, hvad det vil koste at føre Lovene ud i Livet, saaledes at man er klar over, naar man vedtager Lovene, hvad de vil komme til at koste. I særlig Grad gælder dette, som det blev fremhævet fra anden Side, Forslaget om Enhedspolitiet, der jo sikkert vil blive en hel Del dyrere, end man havde beregnet. Vi ønsker Tjenestemændene en forsvarlig Lønning og er rede til at gaa ind derfor, og vi er klar over, at de fleste Lønninger — og man kan vel sige alle — her i vort Land er forholdsvis beskedne, og det gælder da ikke mindst det store Antal af Kontorister. Kontoristlønnen er i Virkeligheden meget lille under den nuværende Dyrtid. Vi har derfor ikke modsat os disse smaa Forbedringer, som denne Normeringslov indeholder, men vi er betænkelige ved den store Udvidelse af Administrationen og Kontorstyret. Det, vi gerne vil give Udtryk for og ogsaa henlede Regeringspartiernes Opmærksomhed paa, er, at det ikke er smaa Stigninger, der har været nødvendige i de to sidste Aar, og det vil sikkert ikke blive bedre i Aaret, der kommer, naar det hele skal føres ud i Livet.

Saa er der endelig en Bemærkning, jeg gerne vil gøre i Anledning af Spørgsmaalet om Stedtillægget. Det er jo ganske rigtigt, hvad der er gjort opmærksom paa i Bilag 12 med Hensyn til de Vanskeligheder, der taarner sig op for at gennemføre en Reform af det Tillæg. Det er rimeligt, at Udligningsfonden og de forskellige Lovforslag angaaende Beskatningen indvirker paa dette Forhold, og at vi staa uklart over for, hvordan det skulde ordnes paa det nuværende Tidspunkt. Det har vi heller ikke noget at indvænde imod, men jeg vil gerne gøre den højtærede Finansminister opmærksom paa, at naar der nu er givet et Aars Udsættelse, var det maaske naturligt, om man tog dette Spørgsmaal op til Drøftelse. Det kan jo ikke nægtes, at vi til næste Aar maaske kan staa omtrent lige saa uklart, som vi staa i Aar, og det kan heller ikke nægtes, at for Tjenestemændene er Forholdene ganske ændret med Hensyn til deres Skatter, efter de Ændringer, vi har faaet i de indbyrdes Forhold mellem Kommunerne. Man kan i Virkeligheden ikke ret mange Steder pege paa Kommuner, hvor Skatteprocenten er lav; navnlig for de fastlønnede har man i alt Fald ikke opnaaet saa

forfærdelig meget i Retning af at gøre Kaarene bedre omkring i Kommunerne. Jeg tror, at man snarere er naaet dertil, at de er blevet nogenlunde lige fattige, og at man nu i den Retning har gennemført Socialiseringsbestræbelserne nogenlunde heldigt. Saa er der jo ikke saa forfærdelig megen Mening i, at man har de forskellige Satser over for Tjenestemændene ude omkring i Kommunerne.

Jeg vil henstille, om det ikke var paa Tide, at man tog hele dette Spørgsmaal op nu, da der er en Pause, og da hele Historien er udsat et Aar. Der er jo mange Steder, hvor der i Virkeligheden er urimelige Forhold. Saadan som det praktiseres enkelte Steder i Kommunerne, i en Stationsby eller større Bebyggelse, hvor man giver de Tjenestemænd, som bor der, et Stedtillæg, medens de, der bor lidt uden for denne Grænse, ikke faar noget, er det i Virkeligheden mange Gange uretfærdigt og uheldigt. Jeg tror, der er forskellige Ting, der her maatte tages op, og jeg vil meget henstille, om man ikke vilde tage det under velvillig Overvejelse og prøve paa at finde en mere fornuftig Ordning af Spørgsmaalet om Stedtillæg under Hensyn til den Ændring, der er sket rundt omkring, navnlig i Kraft af Udligningsfonden.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Normeringsloven til Vedtagelse.

Hassing-Jørgensen: Hvert Aar, naar Normeringslovforslaget fremsættes for Rigsdagen, vækker det en naturlig Opmærksomhed inden for alle Tjenestemandskredse, og der er særdeles mange, som giver Udtryk for deres Skuffelse over, at de ikke har opnaaet de Smaaforbedringer, som de havde haabet, Normeringslovforslaget skulde give Anledning til. Det kan nu ikke være anderledes, end at Normeringsloven i saa Henseende hvert Aar maa give Skuffelse i mange Kredse. Ihvorvel det er Rigsdagens og Udvalgets naturlige Opgave at søge saa vidt muligt at begrænse Statens Udgifter, kan det jo ikke skjules, at Normeringslovforslagets Udvalg hvert Aar gør sit bedste for at bringe Udgifterne noget i Vejret.

Det er mig i saa Henseende en Tilfredsstillelse at konstatere, at det ikke blot er Flertalspartierne, men at ogsaa Mindretalspartierne loyalt yder deres Bidrag til denne Bestræbelse. Det er jo kun forholdsvis faa Forbedringer, som er gennemført i Forhandling mellem Udvalget og den højtærede Finansminister. Jeg vil haabe, at de vil blive modtaget med Tilfredshed af dem, det angaar.